Annus XIII - Vol. XIII 6 Maii 1921 Num. 6

ACTA APOSTOLICAE SEDIS

COMMENTARIUM OFFICIALE

ACTA BENEDICTI PP. XV

EPISTOLA ENCYCLICA

DILECTIS FILIIS DOCTORIBUS ET ALUMNIS LITTERARUM ARTIUMQUE OPTIMARUM ORBIS CATHOLICI, SAECULO SEXTO EXEUNTE AB OBITU DANTIS ALIGHERII.

BENEDICTUS PP. XV

DILECTI FILII, SALUTEM ET APOSTOLICAM BENEDICTIONEM

In praeclara summorum copia hominum, suo splendore et gloria fidem catholicam illustrantium, qui cum in omni genere, tum praesertim in litteris disciplinisque optimis ita sunt versati ut, immortalibus facultatis suae editis fructibus, de civili societate aeque ac de Ecclesia bene meruerint, singularem plane Dantes Alighierius locum obtinet, cuius ab obitu plenus mox erit annus sexcentesimus. Profecto huius viri praestantia excellens numquam fortasse alias testatior fuit quam hoc tempore; nam ad eius ornandam memoriam non modo sese alacris comparat Italia, cui de tali sobole gloriari licet, sed apud omnes, quotquot sunt, excultas ad humanitatem gentes novimus propria quaedam constituta esse eruditorum consilia ob eam causam, ut hoc humani generis insigne decus communi orbis terrarum praeconio celebretur.

Iamvero tam mirifico quasi choro bonorum omnium non solum non deesse Nos decet, sed quodammodo praeesse; quandoquidem Aligherium in primis et maxime Ecclesia parens agnoscit suum. Cum igitur sub exordium Pontificatus epistolam ad Archiepiscopum Ravennatium dederimus de templo in Aligherii saecularia decorando, quocum monumentum sepulcri eius continens est, nunc, ea ipsa sollemnia tamquam auspicantibus, visum est Nobis, dilecti filii, qui, Ecclesia advigilante, in litterarum studiis versamini, vos alloqui universos, quo faciamus vel planius, quanta intercedat Alighero cum hac Petri Cathedra coniunctio, quamque sit necesse laudes, tanto tributas nomini, in fidem catholicam haud exigua ex parte redundare.

Ac primum, quoniam hic noster in omni vita catholicam religionem in exemplum est professus, ipsius votis consentaneum videtur, quod intelligimus futurum, ut, religione auspice, sollemnis eius commemoratio fiat, et ea exitum quidem Ravennae habeat ad Sancti Francisci, sed initium capiat Florentiae ad Sancti Ioannis, de qua aede pulcherrima ipse, prope iam acta aetate, acri cum desiderio recogitabat exul, optans scilicet et cupiens ibidem poeticam lauream de salutaris lavacri fonte suscipere, ubi infans rite fuisset ablutus. — Cum in eam incidisset aetatem, quae philosophiae divinarumque rerum studiis floreret, doctorum scholasticorum operâ, qui lectissima quaeque a maioribus accepta colligerent, subtiliterque ad suam rationem revocata posteris traderent, is, in magna varietate disciplinarum, secutus est maxime Thomam Aquinatem, Scholae principem; eoque magistro, cuius angelica mentis indoles nobilitata est, fere didicit quidquid philosophando ac de divinis rebus disputando didicit, cum quidem nullum cognitionis scientiaeque genus negligeret, multusque esset in Sacris Scripturis atque in Patrum libris pervolutandis. Ita quavis a doctrina instructissimus, in primis autem christianae sapientiae consultus,

cum mentem appulisset ad scribendum, ex ipso religionis regno materiam versibus tractandam paene immensam planeque gravissimam sumpsit. In quo quidem huius incredibilem magnitudinem et vim ingenii mirari licet; sed simul est ante oculos, multum ei roboris a divinae fidei afflatu accessisse, eoque factum esse, ut suum ipse opus maximum traditae divinitus veritatis splendore multiplici non minus, quam omnibus artis luminibus distingueret. Etenim haec, quae merito appellatur divina, Comoedia omnis, in iis ipsis quas habet multis locis vel fictas res et commenticias, vel recordationes mortalis vitae, eo demum spectat, ad iustitiam efferendam providentiamque Dei, mundum et in cursu temporum et in aeternitate gubernantis, hominibusque tum singulis tum consociatis aut praemia tribuentis aut poenas, quas meruerint. Quare, congruenter admodum iis quae catholica fide creduntur, in hoc nitet poemate et unius Dei augusta Trinitas, et humani generis ab Incarnato Dei Verbo facta Redemptio, et Mariae Virginis Deiparae, caelorum Reginae, benignitas summa ac liberalitas, et sanctorum angelorum hominumque beatitudo superna; cui quidem e regione opponuntur apud inferos supplicia impiis constituta, interiecta inter utrumque locum sede animarum, quibus, suo tempore expiatis, aditus in caelos patefiat. Atque horum ceterorumque catholicorum dogmatum in toto carmine sapientissimus quidam contextus apparet. – Quod si de caelestibus rebus scientiae pervestigatio progrediens aperuit deinceps eam mundi compositionem sphaerasque illas, quae veterum doctrina ponerentur, nullas esse, naturamque et numerum et cursum stellarum et siderum alia esse prorsus atque illi iudicavissent, manet tamen hanc rerum universitatem, quoquo eius partes regantur ordine, eodem administrari nutu, quo est condita, Dei omnipotentis, qui omnia, quaecumque sunt, moveat et cuius gloria plus minus usquequaque eluceat: hanc autem terram, quam nos homines incolimus, licet ad universi caeli complexum iam non quasi centrum, ut opi-

nio fuit, obtinere dicenda sit, ipsam tamen et sedem beatae nostrorum progenitorum vitae fuisse, et testem deinde tum eius, quam illi fecerunt ex eo statu, prolapsionis miserrimae, tum restitutae, Iesu Christi sanguine, hominum salutis sempiternae. – Ergo triplicem animarum vitam, quam cogitatione finxerat, sic explicavit, ut declarandae, ante extremum divini iudicii diem, vel damnationi reproborum vel piorum manium purgationi vel beatorum felicitati clarissimum lumen ab intima fidei doctrina petere videatur.

Iam vero ex iis quae cum in ceteris scriptis, tum praesertim in tripartito tradit carmine, haec potissimum putamus bono esse posse hominibus nostris documento. Primum Scripturae Sanctae summam deberi a christianorum quoque reverentiam, summoque cum obsequio oportere accipi quidquid eâ contineatur, ex eo confirmat quia *quamquam scribae divini eloquii multi sint, unicus tamen dictator est Deus, qui beneplacitum suum nobis per multorum calamos explicare dignatus est* [1]. Quod sane pulcre est verissimeque dictum. Itemque illud, *vetus et novum Testamentum, quod in aeternum mandatum est, ut ait Propheta*, habent *spiritualia documenta quae humanam rationem transcendant*, tradita *a Spiritu Sancto, qui per Prophetas et Hagiographos, qui per coaeternum sibi Dei Filium Iesum Christum et per eius discipulos, supernaturalem veritatem ac nobis necessariam revelavit* [2]. Rectissime igitur de eo quod mortalis vitae cursum sequetur, aevo sempiterno « nos certum habe« mus, ait, ex doctrina Christi veracissima, quae Via, Veritas « et Lux est : Via quidem, nam ea ipsa ad immortalitatis « beatitudinem nulla re impediti contendimus ; Veritas, quia « omnis est erroris expers ; Lux, quia nos in mundanis insci« tiae tenebris illuminat » [3]. – Neque is minus colit atque observat *veneranda illa Concilia principalia, quibus Chri-*

[1] Mon. III, 4.
[2] Mon. III, 3, 16.
[3] Conv. II, 9.

stum interfuisse nemo fidelis dubitat. Ad haec, magni etiam ab eo fiunt *scripturae doctorum Augustini et aliorum, quos,* inquit, *a Spiritu Sancto adiutos qui dubitat, fructus eorum vel omnino non vidit, vel, si vidit, minime degustavit* [1].

Ecclesiae vero Catholicae auctoritati mirum quantum tribuit Alighierius, quantum Romani Pontificis potestati, utpote ex qua quaevis Ecclesiae ipsius leges et instituta valeant. Quare nervose illud christianos admonet, cum utrumque Testamentum habeant simulque Pastorem Ecclesiae a quo ducantur his ad salutem adiumentis contenti sint. Ecclesiae igitur malis sic affectus, ut suis, omnemque christianorum a summo antistite defectionem deplorans et exsecrans, Cardinales Italos, post Apostolicam Sedem Roma translatam, ita alloquitur: *Nos quoque eundem Patrem et Filium, eundem Deum et hominem, nec non eandem Matrem et Virginem profitentes, propter quos et propter quorum salutem ter de caritate interrogato, dictum est: Petre, pasce sacrosanctum ovile; Romam, cui post tot triumphorum pompas et verbo et opere Christus orbis confirmavit imperium; quam etiam ille Petrus et Paulus, gentium praedicator, in Apostolicam Sedem aspergine proprii sanguinis consecrarunt; quam nunc cum Ieremia non lugendo post venientes, sed post ipsum dolentes, viduam et desertam lugere compellimur; piget, heu, non minus quam plagam lamentabilem cernere haeresum!* [2]. Itaque Ecclesiam Romanan vel *matrem piissimam,* vel *Sponsam Crucifixi* nominat, Petrum autem, traditae a Deo veritatis iudicem falli nescium, cui de rebus, aeternae salutis causa, credendis agendisve, ab omnibus sit obedientissime obtemperandum. Quapropter, quamvis Imperatoris dignitatem ab ipso Deo proficisci existimet, haec tamen *veritas,* inquit, *non sic stricte recipienda est, ut Romanus Princeps in aliquo Romano Pontifici non*

[1] Mon. III, 3.
[2] Epist. VIII.

subiaceat; quum mortalis ista felicitas quodammodo ad immortalem felicitatem ordinetur [1]. – Optima enimvero plenaque sapientiae ratio, quae quidem si hodie sancte servetur, fructus sane rebus publicis afferat prosperitatis uberrimos.

At in Summos Pontifices sui temporis perquam acerbe et contumeliose est invectus. – Scilicet in eos, a quibus de re publica dissentiebat, cum ea parte, ut opinabatur, facientibus, quae se domo patriaque expulisset. Atqui ignoscendum est viro tantis iactato fortunae fluctibus, si exulcerato animo quicquam fudit, quod transisse videtur modum: eo vel magis quod ad iram eius inflammandam non est dubium quin hominum, ut assolet, male de adversariis omnia interpretantium, rumores accesserint. Ceterum, quoniam – quae est mortalium infirmitas – « necesse est de mundano pulvere etiam religiosa corda sordescere » [2], quis neget nonnulla eo tempore fuisse in hominibus sacri ordinis haud probanda, quae animum eius, Ecclesiae deditissimum, aegritudine molestiaque afficerent, cum eadem viris, vitae sanctimonia praestantibus, graves, ut accepimus, querimonias expresserint? Sed enim, quicquid in sacro ordine, seu recte seu perperam, reprehendit indignabundus ac vituperavit, nihil umquam tamen detractum voluit de honore Ecclesiae debito, nihil de Summarum Clavium observantia: quamobrem in politicis suam propriam tueri sententiam instituit *illa reverentia fretus, quam pius filius debet patri, quam pius filius matri, pius in Christum, pius in Ecclesiam, pius in Pastorem, pius in omnes Christianam religionem profitentes, pro salute veritatis* [3].

His igitur religionis fundamentis cum omnem sui poematis tamquam fabricam excitaverit, mirum non est, si quasi quendam catholicae doctrinae thesaurum in eo conditum reperias, id est cum philosophiae theologiaeque christianae

[1] Mon. III, 16.

[2] S. Leo M. Serm. 4 de Quadrag.

[3] Mon. III, 3.

sucum, tum etiam divinarum summam legum de ordinandis administrandisve rebus publicis : neque enim is erat Alighierius, qui, patriam amplificandi causa vel principibus gratificandi, negligi posse diceret publice iustitiam Deique ius, cuius in conservatione probe sciret civitates niti maxime et consistere.

Quare ab hoc Poeta mirificam quidem, pro eius excellentia, licet oblectationem petere, at non minorem fructum et eum ad eruditionem simul artis atque ad disciplinam virtutis aptissimum ; modo, qui eum adierit, vacuo sit praeiudicatis opinionibus animo studiosoque veritatis. Quin, cum e nostris non pauci numerentur boni poetae qui omne ferre punctum, ut dicitur, videantur, miscentes utile dulci, habet hoc Dantes, ut singulari lectorem et imaginum varietate et colorum pulcritudine et sententiarum ac verborum granditate capiens, ad christianae sapientiae amorem alliciat atque excitet : ipsumque nemo ignorat aperte professum, ea se mente hoc carmen composuisse, ut aliquod praeberet omnibus vitale nutrimentum. Itaque scimus nonnullos, vel recenti memoria, qui remoti a Christo, non aversi essent, cum huius praecipue lectione studioque tenerentur, divino munere, veritatem primo suspexisse catholicae fidei, ac subinde se in Ecclesiae sinum libentissime recepisse.

Quae hactenus memorata sunt, satis ostendunt quam sit opportunum per haec saecularia toto orbe catholico optimum quemque eo fieri alacriorem ad retinendam, fautricem bonarum artium, Fidem, cuius haec ipsa virtus egregie, si unquam alias, in Alighierio spectata est. Etenim in eo non modo summa ingenii facultas efficit admirationem, verum etiam immensa quaedam magnitudo argumenti, quod divina ei religio ministravit ad canendum ; et is quod habuerat a natura tantum acuminis, diu quidem multumque exemplarium veterum contemplatione limavit, sed eo magis exacuit Ecclesiae Doctorum et Patrum disciplinis, ut diximus ; quae res ei tribuit, ut cogitatione et mente multo evolare altius la-

tiusque posset, quam si naturae finibus, exiguis sane, se continuisset. Itaque eum, quamquam a nobis tanto saeculorum intervallo seiungitur, huius paene aetatis dixeris esse, certe longe recentiorem quam quemquam ex his, qui nunc sunt, cantoribus vetustatis eius quam Christus e Cruce victor de medio pepulit. Eadem omnino spirat in Aligherio, atque in nobis pietas ; eosdem habet sensus religio; iisdem tamquam velaminibus utitur « allata nobis de caelo veritas, qua tam sublime evecti sumus ». Haec eius nobilissima laus est, christianum esse poetam, id est christiana instituta, quorum contemplaretur toto animo speciem ac formam, de quibus mirabiliter sentiret, quibus ipse viveret, divino quodam cecinisse cantu ; quam laudem qui inficiari non dubitant, omnem Comoediae religiosam rationem commenticiae cuidam fabulae comparantes, nulla veritate subiecta, ii profecto id inficiantur quod est in Poeta nostro praecipuum, et ceterarum eius laudum fundamentum.

Ergo, si tam magnam honestatis amplitudinisque suae partem debet catholicae fidei Dantes, iam, ut alia omittamus, vel hoc uno exemplo illud confirmare licet, tantum abesse ut obsequium mentis animique in Deum ingeniorum cursum retardet, ut incitet etiam et promoveat : item iure colligitur, quam male consulant progressioni studiorum et humanitatis, qui nullum in iuventutis institutione patiuntur esse Religioni locum. Dolendum est enim disciplinam, qua publice studiosa iuventus instituitur, eiusmodi esse solere, quasi nulla sit Dei habenda homini ratio, nulla earum omnium, quae supra naturam sunt, rerum maximarum. Nam, sicubi « poema sacrum » non habetur scholis publicis alienum, quin etiam in libris numeratur qui sunt studiosius perlegendi, at vitale illud nutrimentum, cui ferendo natum est, plerumque minime affert adolescentibus, utpote, disciplinae vitio, non sic animatis erga ea quae sunt divinae fidei, quemadmodum oportet. Quod utinam haec sollemnia saecularia id efficiant, ut, ubicumque datur opera erudiendae in

litteris iuventuti, debito sit in honore Dantes, alumnosque christiana doctrina ipse imbuat ; cui quidem in poemate condendo nihil aliud fuit propositum, nisi *removere viventes in hac vita de statu miseriae*, id est peccati, *et perducere ad statum felicitatis*, id est divinae gratiae [1].

Vos vero, dilecti filii, quibus auspicato contingit, ut litterarum artiumque optimarum studia, Ecclesia magistra, exerceatis, diligite carumque habete, ut facitis, hunc Poetam, quem appellare christianae sapientiae laudatorem et praeconem unum omnium eloquentissimum non dubitamus. Huius enim in amore quo plus profeceritis, eo vos et perfectius ad veritatis splendorem vestros excoletis animos, et in Fidei sanctae obsequio studioque constantius permanebitis.

Atque auspicem divinorum munerum paternaeque benevolentiae Nostrae testem, apostolicam benedictionem vobis omnibus, dilecti filii, amantissime impertimus.

Datum Romae apud Sanctum Petrum, die xxx mensis aprilis MCMXXI, Pontificatus Nostri anno septimo.

BENEDICTUS PP. XV

[1] Epist. X, § 15.

EPISTOLAE

I

AD R. P. D. ANDREAM DE SZEPTYCKI, ARCHIEPISCOPUM LEOPOLIENSIUM; DE RUTHENORUM COLLEGIO ITERUM IN URBE APERIENDO AC DE CONDITIONE RERUM ILLIUS POPULI RESCRIBENS.

Venerabile fratello, salute ed apostolica benedizione. — Il dolore che Noi provammo nel maggio 1915 allorchè da questa alma città vedemmo partire i diletti figli del Collegio Ruteno che all'ombra della santa Regina di Zyrovice (del Pascolo), così cara al popolo di Rutenia, si preparavano a divenire degni ministri dell'altare, è ora alfine lenito dalla preghiera che ella, nella sua qualità di Metropolita, Ci rivolge, di riaprire il Collegio stesso; e Noi che abbiamo avuto la soddisfazione di vedere nuovamente adunarsi intorno alla Cattedra Apostolica i giovani chierici dei vari paesi fino a ieri belligeranti, siamo ben felici di dare il Nostro consenso alla sua opportuna richiesta. Se non che, avendo il Collegio Ruteno più degli altri risentito i tristi effetti della mondiale conflagrazione, perchè in conseguenza della medesima rimase privo di gran parte delle sue rendite, le quali gli venivano somministrate dal cessato impero Austro-Ungarico, Noi abbiamo procurato di assicurarne anche d'ora innanzi l'esistenza, assegnandogli una congrua somma, mercè la quale possa il Collegio mantenere tanti alunni, quanti essi erano prima della guerra. Ben vengano dunque i Nostri diletti figli del Collegio Ruteno, ora che la Provvidenza fa suonare anche per essi l'ora del salutare ritorno; e Noi stessi di buon grado rivedremo i rappresentanti di quel caro popolo, che forse più di ogni altro ha conosciuto gli orrori dell'immane conflitto. Ed è veramente con anima affranta che Noi, pensando ai Ruteni, ricordiamo le belle città saccheggiate, i tranquilli villaggi incendiati, le ubertose campagne corse e ricorse da eserciti sterminati. E col pensiero del popolo, sono tuttora presenti al Nostro spirito le loro chiese devastate, le immagini sacre infrante, i sacri paramenti fatti strumento di ludibrio, e più di ogni altra cosa, ciò che Ci riempie di raccapriccio, le Specie Eucaristiche calpestate da incoscienti fanatici. Gli orrori della fame, delle crude stagioni, delle ferali malattie, delle atroci sevizie, le prigionie di cui ella stessa, venerabile fratello,

porta tuttora le stigmate, le uccisioni di venerandi sacerdoti, di vecchi imbelli, di deboli donne, di tanta fiorente gioventù, tutti rei di mostrare attaccamento al proprio rito; tutto ciò è ben dipinto al Nostro sguardo, ed insieme ad un senso profondo di paterna pietà Ci ispira di innalzare a Dio una speciale preghiera, onde ottenere che dopo tante prove degnisi la divina Clemenza di riguardare benigna un popolo valoroso, che tanto ha saputo soffrire per la conservazione del suo rito, palladio della sua nazionalità. Che se dobbiamo riandare con la memoria le paterne premure di questa Sede Apostolica ed il Nostro personale interessamento per il diletto popolo Ruteno, Ci è caro ricordare che una tangibile prova fummo lieti di darne non appena da alcuni rappresentanti del popolo Ruteno venimmo a conoscere lo strazio di quelle misere popolazioni. Fu allora che Noi Ci affrettammo non solo a spedire soccorsi, ma anche ad istituire e ad inviare sul posto un Nostro speciale Delegato che portasse a tutti, da parte Nostra ed in Nostro nome, parole di conforto ed aiuti di carità; e quantunque circostanze indipendenti dal voler Nostro e dallo zelo del Pontificio Visitatore abbiano impedito al diletto figlio, il P. Giovanni Genocchi dei Missionari del Sacro Cuore, di portarsi fino fra gli Ukraini, pure dalle relazioni che egli Ci ha inviato, abbiamo avuta, non disgiunta purtroppo dalla dolorosa conferma del martirio di quel popolo generoso, la bramata dolce consolazione di essere assicurati come nella guerra mossa alla sua fede e specialmente nelle insidie tese al suo clero ben pochi siano stati quelli che miserevolmente defezionarono. Mentre piangiamo sulla caduta di questi sventurati figli Nostri, Ci è tuttavia di gran conforto il sentire che nessun séguito abbia trovato presso il popolo la loro apostasia, e che anzi, di tanto disprezzo siano stati fatti oggetto per il loro sacrilego passo, da dovere abbandonare i loro paesi e cercare altrove rifugio. Per questo appunto Noi, che abbiamo sommamente a cuore il ritorno all'unità della fede dei popoli orientali, nei quali è così vivo il sentimento religioso, abbiamo ferma fiducia che per mezzo dei Ruteni, sempre stretti alla Cattedra Romana, ma ora vieppiù fortificati nella fede dalle recenti calamità, possa presto tradursi in atto il pio voto del Nostro illustre predecessore Urbano VIII con quelle memorande parole: « Per vos, mei Rutheni, Orientem convertendum spero ».

Vengano dunque e vengano senza indugio i diletti chierici Ruteni: Noi li attendiamo con amorosa sollecitudine e preghiamo caldamente il Signore che ai Nostri amati figli della terra di Rutenia riservi la grazia di formarsi pienamente, all'ombra della Cattedra di Pietro, a quel santo apostolato che darà a Cristo ed al suo Vicario la gioia di veder tornare all'unico ovile tanti milioni di cristiani che ora ne vivono sepa-

rati. Con questo augurio Noi impartiamo di gran cuore a lei, venerabile fratello, ai suoi colleghi nell'episcopato ed ai dilettissimi fedeli della terra Ukraina, l'apostolica benedizione.

Dal Vaticano, li 24 febbraio 1921.

BENEDICTUS PP. XV.

II

AD R. P. D. MARIUM BESSON, EPISCOPUM LAUSANNENSIUM ET GENEVENSIUM CETEROSQUE HELVETIORUM EPISCOPOS; PROPOSITUM LAUDANS CELEBRANDI QUARTUM CENTENARIUM AB ORTU BEATI PETRI CANISII.

Venerabiles fratres, salutem et apostolicam benedictionem. — Officii Nostri vestra Nos admonent studia, in id, ut accepimus, collata, ut beati Petri Canisii memoriam debito cum honore recolatis, ad exitum vertente saeculo quarto ab eius ortu. Pie id vos admodum et grati cum animi laude. Si enim temporibus religioni maxime infensis, cum late obtinentes rerum novarum cupidines obscurarent aurum catholicae doctrinae, mutarent colorem optimum christianorum morum, catholicam Helvetii retinuerunt fidem, id, secundum Deum, tribuendum in primis est vigilantiae sollertiaeque religiosi huius viri. Persequi virtutes eius, celebrare labores quibus non Helvetiis solum profuit, sed et Austriae et Germaniae populis bene multis, illustrare copiam doctrinae atque eruditionis, quam in communem attulit salutem docendo in scholis, concionando, scribendo, cum adversariis disputando, lumen consilii hortationemque sanctam omnibus impertiendo, propositum Nobis haud est. Rem attigit Decessor Noster f. r. Leo XIII in encyclica epistola « Militantis Ecclesiae » data per sollemnia, quae celebrata sunt expleto saeculo tertio ab obitu Canisii. Praestat nunc hortari vos ut, quas honoris significationes tribuetis viro de sacra civilique re optime merito, eae non minus decori pareant quam utilitati Ecclesiarum vestrarum. Velimus nimirum Petri memoria ita instauretur, ut ex eius vitae exemplis apte propositis chr stifideles vestri sentiant quanti sibi faciendum sit divinum illud fidei munus pro quo Petrus tam acriter, tam diu decertavit: et viri e clero discant quibus pietatis doctrinaeque armis veritatis ac religionis patrocinium suscipiendum sit. Tempora, ut videtis, elabuntur in quibus et a doctrinarum venenis et a multiplicatis vitiorum illecebris cotidiana

fidei ac morum impendent christifidelibus detrimenta cotidianaeque sunt dimicationes, quae manent viros sacri ordinis, si, suae memores vocationis, suo rite fungi munere velint. Utrosque ita munire oportet, ut alii stent fortes in fide, laborent alii uti boni milites Christi Iesu. Quam igitur dies affert ad id opportunitatem, ea sapienter utendum, ita nempe ut cooperetur in bonum. Nos quidem et hortamur fideles vestros, ut vestris ne desint studiis atque optatis, et vobis, Venerabiles fratres, quos suscepti laboris atque industriae, ubere fructus laturos confidimus, vestrisque dioecesibus, quas cupimus crescere in dies in ostensione spiritus ac virtutis, caelestium auspicem gratiarum Nostraeque testem benevolentiae, apostolicam benedictionem peramanter in Domino impertimus.

Datum Romae apud sanctum Petrum, die I aprilis MCMXXI, Pontificatus Nostri anno septimo.

BENEDICTUS PP. XV

ACTA SS. CONGREGATIONUM

SUPREMA SACRA CONGREGATIO S. OFFICII

DECRETUM

DAMNATIO LIBRI: EDMOND CAZAL « SAINTE THÉRÈSE »

Emi ac Rmi Dni Cardinales in rebus fidei et morum Inquisitores Generales, in ordinario consessu habito feria IV, die 20 aprilis 1921, librum: Edmond Cazal, *Sainte Thérèse*, Paris, Librairie P. Ollendorff, praedamnatum ad praescriptum canonis 1399, in Indicem librorum prohibitorum inserendum esse declararunt, hac praecipue ratione, ne fideles ex titulo in errorem forte inducantur.

Et insequenti feria V, die 21 eiusdem mensis et anni, Sanctissimus D. N. Benedictus divina Providentia Papa XV, in solita audientia R. P. D. Assessori S. Officii impertita, relatam sibi Emorum PP. resolutionem approbavit et publicandam mandavit.

Datum Romae, ex aedibus S. Officii, die 22 aprilis 1921.

A. Castellano, *Supremae S. C. S. Officiis Notarius.*

SACRA CONGREGATIO CONSISTORIALIS

I

DECRETUM

CIRCA PROPONENDOS AD EPISCOPALE MINISTERIUM IN BRASILIA

Quae de eligendis Episcopis in America Septentrionali novissime statuta sunt, SSmus Dnus Noster Benedictus PP. XV, habito Ordinariorum voto, ad Brasilianam Rempublicam extendenda, paucis immutatis, decrevit, quippe quae praesentis temporis necessitatibus et congrue respondent, et, quantum in humanis fieri potest, opportune consulunt.

Hoc igitur consistoriali Decreto, hac super re, quae sequuntur idem SSmus Dñus praescribit.

1. Pro proponendis sacerdotibus ad episcopale ministerium idoneis ac dignis, conventus Episcoporum fiet singulis trienniis aut saltem singulis quinquenniis, tempore infra assignato.

2. Conventus erunt provinciales, hoc est, omnes et singuli Ordinarii dioecesum uniuscuiusque provinciae convenient simul, nisi forte pro ali quibus provinciis paucas dioeceses complectentibus duas provincias simul convenire decernatur: quod quidem iidem Episcopi proponere poterunt.

3. Praelati vero *nullius* conventibus Episcoporum provinciae suae interesse curabunt, iisdem cum iuribus ac ceteri.

4. *Quolibet triennio* aut *quinquennio,* ut supra dictum est, sub initium Quadragesimae, incipiendo ab anno 1922, omnes et singuli Episcopi Metropolitano suo vel seniori Archiepiscopo (si duae ecclesiasticae provinciae simul conveniant) sacerdotum nomina indicabunt, quos dignos episcopali ministerio existimabunt. Nil autem vetat quominus, hos inter, alterius etiam dioecesis vel provinciae sacerdotes proponantur; *sub gravi* tamen exigitur, ut, qui proponitur, personaliter et ex diuturna conversatione a proponente cognoscatur.

5. Una cum nomine, aetatem quoque designabunt candidati, eius originis et actualis commorationis locum, et officium quo principaliter fungitur.

6. Antequam determinent quos proponant, tam Archiepiscopi quam Episcopi poterunt a viris ecclesiasticis prudentibus necessarias notitias inquirere, ita tamen ut finis huius inquisitionis omnino lateat. Notitias vero quas receperint nemini patefacient, nisi forte in Episcoporum conventu, de quo inferius.

7. Nomina quae Episcopi iuxta art. 4um proponent, nulli prorsus aperiant, nisi Metropolitano suo vel seniori Archiepiscopo.

8. Metropolitanus vel senior Archiepiscopus habitis a ceteris Praesulibus candidatorum nominibus sua adiiciat: omnium indicem ordine alphabetico conficiat, et, reticitis proponentibus, hanc notulam transmittat singulis suis Suffraganeis sive Antistitibus, ut hi opportunas investigationes peragere valeant de qualitatibus eorum quos personaliter et certa scientia non cognoscant.

9. Investigationes huiusmodi, earumque causa, maxima secreti cautela peragendae erunt, ut supra num. 6 dictum est. Quod si Episcopus vereatur rem palam evasuram, ab ulterioribus inquisitionibus abstineat.

10. Post Pascha, die et loco a Metropolitano vel a seniore Archiepiscopo determinandis, omnes Episcopi convenient ad seligendos eos qui

S. Sedi pro episcopali ministerio proponi debeant. Convenient autem absque ulla solemnitate, quasi ad familiarem congressum, ut attentio quaelibet, praesertim diariorum et ephemeridum, et omne curiositatis studium vitentur.

11. In conventu, invocato divino auxilio, praestandum erit a singulis, Archiepiscopo non excepto, tactis SS. Evangeliis, iusiurandum de secreto servando, ut sacratius fiat vinculum quo omnes adstringuntur: post hoc regulae ad electionem faciendam legendae erunt.

12. Deinde unus ex Episcopis praesentibus in Secretarium eligetur.

13. His peractis, ad disceptationem Praesules venient, ut, inter tot exhibitos, digniores et aptiores seligant. Id tamen veluti Christo praesente fiet et sub Eius obtutu, omni humana consideratione postposita, cum discretione et caritate, supremo Ecclesiae bono divinaque gloria et animarum salute unice ob oculos habitis.

14. Candidati maturae, sed non nimium provectae aetatis esse debent; prudentia praediti in agendis, quae sit ex ministeriorum exercitio comprobata; sanissima et non communi doctrina exornati, quae cum debita erga Apostolicam Sedem devotione coniungatur; maxime vero sint honestate vitae et pietate insignes. Attendendum insuper erit ad capacitatem candidati quoad temporalem bonorum administrationem, ad conditionem eius familiarem, necnon ad eius indolem et valetudinem. Uno verbo, videndum utrum omnibus iis qualitatibus polleat, quae in optimo pastore requiruntur, ut cum fructu et aedificatione populum Dei regere queat.

15. Discussione peracta, fiet hac ratione scrutinium:

a) Qui omnium Episcoporum sententia, quavis demum de causa, visi fuerint in disceptatione ex numero proponendorum expungendi, ii in suffragium non vocabuntur; de ceteris, *etiam probatissimis*, suffragium feretur.

b) Candidati singuli ordine alphabetico ad suffragium proponentur: suffragia secreta erunt.

c) Episcopi omnes, Metropolitano non excepto, pro singulis candidatis tribus utentur taxillis seu calculis, albo scilicet, nigro, tertioque alterius cuiuscumque coloris: primum ad approbandum, alterum ad reprobandum, tertium ad abstensionem indicandam.

d) Singuli Antistites, praeeunte Archiepiscopo, in urna ad hunc finem disposita taxillum deponent, quo dignum, *coram Deo et graviter onerata conscientia*, sacerdotem aestimabunt qui in suffragium vocatur: reliquos taxillos binos in urna alia, pariter secreto, deponent.

e) Suffragiis expletis, Archiepiscopus, adstante Episcopo Secretario, taxillos et eorum speciem coram omnibus numerabit, scriptoque adnotabit.

16. Scrutinio de omnibus peracto, liberum erit Episcopis, si id ipsis placeat, aut aliquis eorum postulet, ut inter approbatos plenis aut paribus suffragiis novo scrutinio designetur quinam sit praeferendus. Ad hunc finem singuli suffragatores nomen praeferendi in schedula adnotabunt, eamque in urna deponent: schedularum autem examen fiet, ut supra num. 15, litt. *e*, decernitur.

17. Quamvis vero Summus Pontifex sibi reservet, dioecesi vel archidioecesi aliqua vacante, per Nuntium Apostolicum, aliove modo, opportuna consilia ab Episcopis vel Archiepiscopis requirere, ut personam eligat quae inter approbatas magis idonea videatur dioecesi illi regendae; nihilominus fas erit Episcopis in eodem conventu indicare, generali saltem ratione, cuinam dioecesi hunc aliumve candidatum magis idoneum censeant; ex. gr. utrum exiguae, ordinatae ac tranquillae dioecesi, an maioris vel difficilioris momenti, vel in qua plura sint ordinanda aut creanda; utrum dioecesi mitioris aëris et facilis commeatus, et alia huiusmodi.

18. Episcopus a secretis, discussione durante, diligenter adnotabit quae de singulis candidatis a singulis suffragatoribus exponentur, quaenam discussionis fuerit conclusio; quinam tum in primo scrutinio, tum in secundo (si fiat) fuerit exitus, et quidnam specialius iuxta art. 17 fuerit dictum.

19. Antistites a conventu ne discedant, antequam ab Episcopo Secretario lecta fuerit relatio ab eodem confecta circa nomina proposita, candidatorum qualitates et obtenta suffragia, eamque probaverint.

20. Actorum exemplar ab Archiepiscopo, a Praesule a secretis et a ceteris Episcopis praesentibus subsignatum, quam tutissime ad Sacram hanc Congregationem per Nuntium Apostolicum mittetur. Acta vero ipsa penes Archiepiscopum in Archivo secretissimo S. Officii servabuntur, destruenda tamen post annum, vel etiam prius, si periculum violationis secreti immineat.

21. Post haec, fas tamen semper erit Episcopis, tum occasione propositionis candidati tum vacationis alicuius sedis, praesertim maioris momenti, litteras Sacrae huic Congregationi vel ipsi SSmo Domino conscribere, quibus mentem suam circa personarum qualitates sive absolute, sive relate ad provisionem dictae sedis, patefaciant.

Datum Romae, ex Aedibus Sacrae Congregationis Consistorialis, die 19 martii 1921.

✠ C. Card. De Lai, Ep. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

Aloisius Sincero, *Adsessor.*

II

BRIXINEN.

DECRETUM

QUO DIOECESIS BRIXINENSIS A PROVINCIA ECCLESIASTICA SALISBURGENSI SEPARATUR ET APOSTOLICAE SEDI IMMEDIATE SUBIICITUR.

Quum iura et officia quibus dioecesis Brixinensis, qua suffraganea, erga metropolitanam sedem Salisburgensem adstringitur, in praesenti rerum conditione nonnullis difficultatibus sint obnoxia, Ssmus Dñus Noster Benedictus Pp. XV, suppleto quatenus opus sit quorum intersit consensu, dioecesim Brixinensem a iure metropolitico Archiepiscopi Salisburgensis absolvendam decrevit.

Quapropter, in exsecutionem apostolici mandati, Sacra haec Congregatio Consistorialis, vi praesentis decreti, dioecesim Brixinensem a provincia ecclesiastica Salisburgensi separat et Apostolicae Sedi immediate subiectam constituit. Contrariis quibusvis minime obstantibus.

Datum Romae, ex aedibus S. Congregationis Consistorialis, die 25 aprilis 1921.

✠ C. Card. De Lai, Ep. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

Aloisius Sincero, *Adsessor.*

III

DECRETUM

CIRCA DENOMINATIONEM EPISCOPI ET DIOECESIS PRINCIPIS ALBERTI

Ssmus D. N. Benedictus PP. XV, de consulto Emorum S. Congregationis Consistorialis Patrum, benigne disposuit, ut Episcopus *pro tempore* Principis Alberti posthac denominetur « Episcopus Principis Alberti et Saskatoonensis », quo titulo etiam dioecesis condecoretur.

Datum Romae, ex aedibus S. Congregationis Consistorialis, die 30 aprilis 1921.

✠ C. Card. De Lai, Ep. Sabinen., *Secretarius.*

L. ✠ S.

Aloisius Sincero, *Adsessor*

IV

PROVISIO ECCLESIARUM

Decretis S. Congregationis Consistorialis, Ssmus D. N. Benedictus PP. XV has, quae sequuntur Ecclesias de proprio pastore providit, nimirum:

9 aprilis 1921. — Titulari episcopali Ecclesiae Clismatensi praefecit R. D. Paulum Rémond, presbyterum Bisuntinum;

30 aprilis. — Cathedrali Ecclesiae Corporis-Christi, R. D. Emmanuelem Ledwina, urbanum Antistitem.

V

NOMINATIONES

Successivis S. Congregationis Consistorialis decretis Ssmus D. N. Benedictus PP. XV nominavit:

15 ianuarii 1921. — R. P. D. Maximilianum Novelli, Episcopum titularem Andrapanensem, *Administratorem Apostolicum dioecesis Collensis;*

28 februarii. — R. P. D. Andream Masera, Episcopum tit. Himeriensem, *Administratorem Apostolicum dioecesis Liburnensis;*

16 martii. — R. P. D. Antonium Galati, Episcopum Oppidensem, *Administratorem Apostolicum dioecesis Hieracensis;*

21 martii. — R. P. D. Franciscum Mostyn, Archiepiscopum Cardiffensem, *Administratorem Apostolicum dioecesis Meneviensis, ad nutum Sanctae Sedis;*

1 aprilis. — R. P. D. Carmelum Pujia, Archiepiscopum Sanctae Severinae, *Administratorem Apostolicum dioecesis Cotronensis;*

2 aprilis. — R. P. D. Fortunatum Farina, Episcopus Troianum, *Administratorem Apostolicum dioecesis Fodianae.*

SACRA CONGREGATIO CONCILII

DIOECESIS *N.*

TRANSLATIONIS MISSARUM

Die 19 februarii 1921

QUAESTIO. - Revmus Ordinarius dioecesis *N.* quaerit utrum, post Codicis can. 838 promulgationem, abrogata censenda sit, ad normam can. 6 § 1, lex Conciliaris ecclesiasticae provinciae ad quam pertinet, in qua haec edicuntur: « Nominatim prohibemus Missas celebrandas « dare extra uniuscuiusque dioecesis ambitum absque Ordinarii per- « missione ». Sunt enim qui opinentur - ait Ordinarius - legem hanc Conciliarem potius *praeter,* quam contra can. 838 aliquid statuere, determinando videlicet conditiones facultatis can. 838 indeterminate collatae: verum haec ratio a pluribus reiicitur, nec facile constat quid in hac re practice tenendum sit.

ANIMADVERSIONES. - Exploratum hodie apud omnes est potestatem legislativam Episcoporum huc pertinere ut legibus suis quasi perficiant quod ius commune reliquerit minus definitum et sancitum, ita ut nihil ab ipsis contra ius commune vel eius directionem statui possit. « Inde quoque sequitur, - ait Wernz, *Ius Decretalium,* II, n. 756, - « Episcopos suis legibus nihil posse prohibere quod iure communi « *expresse et indubitanter* est permissum, nisi ipsi sacri canones id eis « aperte concedant ».

Quod valet etiam de decretis Concilii provincialis, quae non sunt nisi leges communes plurium Episcoporum. Namque approbatio S. Sedis, quae mere condicio est legitimae promulgationis, nullam positivam S. Sedis auctoritatem ad ista decreta superaddit (cfr. Bened. XIV, *de syn. dioec.,* l. III, c. 3, n. 3; Lucidi, *Vis. SS. Lim.,* I, n. 157).

Iam vero can. 838 haec clara verba habet: « Qui habent Missarum « numerum de quibus sibi liceat libere disponere, *possunt* eas tribuere « sacerdotibus sibi acceptis, dummodo probe sibi constet eos esse omni « exceptione maiores, vel testimonio proprii Ordinarii commendatos ». Quibus verbis apertissime conceditur facultas tradendi stipendia etiam extra dioecesim, si certae condiciones observentur, inter quas non repe-

ritur permissio Ordinarii proprii transmittentis, sed sola commendatio Ordinarii sacerdotum quibus Missae celebrandae traduntur, si non sint bene noti transmittenti.

Ac verba canonis seu condiciones istas fuisse accurate ponderata, inde colligere possumus, quod, iam ante Codicem, S. Sedes, per hanc S. Congregationem, materiam istam secundum exigentias boni communis ordinavit. Praecipue alleganda sunt decr. *Ut debita,* 11 maii 1904, 5° et 6° et *Recenti decreto*, 21 maii 1907. Priore decreto, n. 5°, sancitur *libertas* tribuendi stipendia « praeter quam proprio Ordinario aut S. Sedi, « sacerdotibus quoque sibi benevisis »; altero decreto, inconsideratis transmissionibus occurrere volens, S. C. postulavit interventum Ordinarii, non tamen proprii transmittentis, sed sacerdotis cui Missae committuntur. Dixeris ergo studiose, in istis decretis, vitatam esse necessitatem licentiae proprii Ordinarii transmittentis, quae tamen necessitas uno ictu abusus quibus occurrendum erat, semel statuta prorsus abstulisset.

Cuius praetermissionis ratio haec facile dari potest. Prudenti stipendiorum transmissione opportunissima caritas exerceri potest erga indigentes sacerdotes vel ecclesias aliarum regionum. In praesenti non desunt dioeceses, ubi, sine subsidio huius generis, non pauci ad veram egestatem redacti forent. Proprius autem Ordinarius de operibus suae dioecesis fovendis et extendendis ita solet esse sollicitus, ut condicio eius licentiae prius obtinendae huiusmodi transmissionibus, absque ullo discrimine constituta et praescripta, non parvum rei obstaculum practice opponeret.

Si autem in aliquibus adiunctis, necessitas peculiaris dioecesis exigere videatur ut stipendia extra dioecesim non efferantur, poterit per indultum S. Sedis, ad petitionem singulorum Ordinariorum, huic necessitati pro circumstantiarum diversitate provideri.

Haec dicta sint de generali dispositione qua exigatur condicio licentiae proprii Ordinarii pro transmissione stipendiorum extra dioecesim. Quae non tantum iuri Codicis sed etiam iuri superiori, ut decretis S. Congregationis initio huius saeculi est sancitum, contradicere, simulque non solum *praeter* sed vere *contra* canones esse, demonstratur. - Sed praetereunda non est specialis auctoritas quam in certa stipendia possidet Episcopus ex iurisdictione et alta administratione quae ei competit respectu multarum ecclesiarum et locorum piorum. Stipendia enim dari vel legari possunt tum personis tum locis. In priore casu, sacerdos libere utetur iure sibi concesso can. 838. In altero casu, rector ecclesiae vel loci pii subiecti Ordinario, loci normas ab Ordi-

nario praescriptas in transmittendis stipendiis quae exuberant observare debebit.

Ad hanc normam, responsio danda proposito dubio videtur, salvo etc.

Resolutio. - In plenariis Sacrae Congregationis Concilii comitiis in Palatio Apostolico Vaticano habitis die 19 februarii 1921, ad propositum dubium videlicet: *An et quomodo dispositio Concilii Provincialis* N. *sustineatur in casu,* Emi ac Rmi Patres respondendum censuerunt:

« Quoad Missas fundatas, vel ad instar manualium, vel manuales « datas intuitu Causae piae, *affirmative;* in reliquis servetur can. 838 « Codicis Iuris Canonici ».

Quam resolutionem, referente postmodum infrascripto S. Congregationis Secretario, Ssmus Dnus Noster Benedictus Div. Prov. PP. XV approbare et confirmare dignatus est.

I. Mori, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO DE RELIGIOSIS

APPROBATIO CONSTITUTIONUM

Decretis Sacrae Congregationis de Religiosis, SSmus Dnus Noster Benedictus PP. XV:

10 aprilis 1921. — Instituti Sororum « Figlie della Carità del Preziosissimo Sangue » vulgo nuncupatarum, cuius domus princeps in dioecesi Nucerina Paganorum sita est, *Constitutiones definitive approbavit:*

— Congregationem Filiarum ab Immaculata Conceptione B. M. V., cuius domus princeps in archidioecesi Rheginensi sita est, *approbavit, itemque eius Constitutiones, experimenti gratia, ad septennium.*

SACRA CONGREGATIO RITUUM

I

SAGIEN.

DECRETUM CONFIRMATIONIS CULTUS AB IMMEMORABILI TEMPORE PRAESTITI MARGARITAE A LOTHARINGIA MONIALI PROFESSAE SECUNDI ORDINIS S. FRANCISCI BEATAE NUNCUPATAE.

Regali ex progenie piisque parentibus Friderico de Lotharingia, Valdemontii comite, et Iolanda, Renati Andegavensis, Siciliae regis, filia, ortum duxit, anno 1463, Margarita de Lotharingia, Alenconii ducissa, vidua et monialis professa Ordinis Sanctae Clarae. Ab infantia religione bonisque moribus imbuta, tredecim vix annos agens, modestiam, obedientiam, ad ea quae Dei sunt amorem, aliasque dotes super aetatem ostendit. Valde delectabatur lectione de vitis Sanctorum, ut a terrenis et caducis ad caelestia et aeterna animum elevaret, simulque ut sanctitatis et iustitiae vias rectas, omnibus vitae suae diebus tenendas, addiscere et sequi valeret ad scholam sanctae Elisabeth a Turingia, sibi consanguineae, de quo gloriabatur, cuius ideo in omnibus exempla plene imitari sibi proposuerat. Renato Valesio, Alenconii duci, nuptui data, pristinam vivendi rationem servavit. A mundanis vanitatibus et a muliebri ornatu minus modesto aliena, divino cultui assidue vacans, pietatem coluit ad omnia utilem, suo insimul sponso fide et amore coniunctissima. Quapropter in *Annalibus perpetuis Tertii Ordinis S. Francisci*, in eius laudem legitur: « Sponso gaudente tam eximiam nactam « esse sponsam, populi laetabantur praeclarum adeo virtutis exemplum « ipsis exhiberi ». Quatuor vero post annos totidemque menses, quum suo fuerit viduata sponso, duo difficilia eaque gravia, mulier fortis ac divinae sapientiae documentis plena, resumere, ex seipsa, debuit munia, educationem, nempe, filiorum suorum Caroli, Franciscae et Annae, et ipsius ducatus regimen, quoadusque filius eius pupillares transiisset annos. Filios enim, in fidem et tutelam Deiparae Immaculatae iam commissos, sub huius potenti patrocinio, sanctis suis exemplis religionisque regulis plene informavit, quod materne studioseque perfecit optima mater familias, usquedum eos in nobilem sibique condecentem collocasset statum. Carolum revera, quem rex Galliae suis exercitibus praeposuit, functiones et rem supremi militiae praefecti gerentem, Margaritae Valesiae, Francisci I sorori, in sponsum tradidit; Franciscam in

matrimonium collocavit cum Francisco Aurelianensi, duce Longavillaeo, quo defuncto absque prole, in secundis nuptiis tradidit Carolo Borbonio, duci Vindocinensi, ex quo coniugio prodiit Antonius Borbonius, rex Navarrae et Henrici Magni pater; Annam vero, natu minorem, coniugem dedit Guilelmo Palaeologo, Montisferrati Marchioni, cuius filia in uxorem transiit Friderici, Mantuae Ducis. Placet hic referre unum ex monitis, quae scripto dedit Margarita filio Carolo: « Deum ama, carissime, super « omnia, nec tantum cupias cum illo vivere, sed etiam mori pro illo: « gloria Principum non consistit in eo quod populis imperent, sed in « divinae voluntatis executione ». In obeundo tamen ducatus regimine, quod per viginti et amplius tenuit annos, singularem in omnibus rebus prudentiam, religionem eximiam, eminentem iustitiam demonstravit, maximamque pariter caritatem ad aegrotos quoslibet, eos suis manibus et flexis genibus curans et ad pauperes, quos « dominos suos » peramanter vocabat, in quorum etiam beneficium, tertiam suorum bonorum partem dispensabat. Publicis quoque et operibus memorandis, in bonum suorum populorum, gubernium suum ditavit, quum, aliam suorum bonorum tertiam partem in iis quae Dei sunt impendens, plurima monasteria, nosocomia, capellas et ecclesias erexerit ac dotaverit. Vere post tanta, quae gloriose gessit, facinora, perfectum populorum rectoribus exemplar praebuit. A regendo principatu tandem libera, primum Tertio Ordini S. Francisci nomen dat, deinde monasterium Sanctae Clarae Argentomagi ab ipsa conditum et reditibus ditatum, prompto laetoque animo ingreditur, ubi, tyrocinio rite peracto, solemnia nuncupat vota. Quae sunt exposita, ex actis processualibus eruuntur: in quibus mirifice eius virtutes fusiori calamo descriptae exhibentur, fides, spes, caritas, humilitas et obedientia, continentia et castitas atque corporis ieiuniis, vigiliis aliisque castigationibus maceratio. Unde memorata *Annalia* franciscana summatim haec docent: « B. Margarita de Lotharingia, eo nobilior fuit, « quo splendorem maiorum amplificavit; non eluxit luce aliena, sed pro- « pria; quin imo, consanguineos et affines illustriores effecit suis eximiis « virtutibus ». Tandem Dei Famula lethali morbo afflicta et ad extremum redacta, voce et fletu, a sororibus religiosis aliisque circumstantibus petita venia, sanctisque morientium sacramentis refecta, in osculo crucis Domini animam exhalavit, in nocte diei 2 novembris, anno 1521, aetatis quinquagesimo octavo. Post solemnes exsequias, eius corpus tumulatum fuit in ecclesia eiusdem monasterii Clarissarum Argentomagi quod Margarita aedificaverat. Interim fama sanctitatis suae vitae, virtutum et miraculorum Servae Dei in vita et post obitum diffusa et propagata, potissimum cum cultu publico et ecclesiastico eidem exhibito coniuncta,

ita constans et fulgida apparuit, ut super ea et speciatim super cultu ab immemorabili tempore praestito, seu casu excepto a decretis urbanianis, Processus Informativus, ordinaria auctoritate, in ecclesiastica curia Sagiensi confectus sit, compluribus documentis, monumentis et testimoniis communitus. Quo una cum sententia favorabili, die vigesima sexta martii anno millesimo nongentesimo nono, absoluto et Romam ad sacram Rituum Congregationem delato, revisis etiam scriptis Servae Dei ad normam decretorum diei 11 novembris 1912 et 31 ianuarii 1913, instante Rmo P. Francisco Maria Paolini, Ord. Fr. Minorum tunc causae Postulatore, ab eadem Congregatione rescriptum fuit die 23 decembris 1914: *Nihil obstare, quominus ad ulteriora procedi possit.* Attamen disceptatio ipsius causae, ob calamitosum bellum hucusque protracta est. Nunc, amotis impedimentis, hodierno Ordinis Fr. Minorum Postulatore generali Rmo P. Antonio Maria Santarelli deprecante, attentis litteris postulatoriis quorumdam Emorum S. R. E. Cardinalium, plurium Archiepiscoporum et Episcoporum Galliae, praeeunte Rmo Dno Claudio Bardel, Episcopo Sagiensi, in cuius dioeces vixit et obiit Serva Dei, necnon Capitulorum atque Ordinum regularium, speciatim universae familiae Franciscanae utriusque sexus, et imprimis Monialium Clarissarum Alenconiensis Conventus, per beatam Margaritam fundati, Emus et Rmus Dnus Cardinalis Ianuarius Granito Pignatelli di Belmonte, Episcopus Albanensis et huius causae Ponens seu Relator, in ordinario sacrorum Rituum Congregationis coetu, subsignata die ad Vaticanas Aedes coadunato, sequens dubium discutiendum proposuit: *An sententia a Rmo Iudice, ab Episcopo Sagiensi delegato, lata super cultu ab immemorabili tempore praestito praedictae* Margaritae a Lotharingia, *seu super casu excepto a decretis sa. me. Urbani VIII, sit confirmanda, in casu et ad effectum de quo agitur?* Et Emi ac Rmi Patres, sacris tuendis ritibus praepositi, post relationem ipsius Emi Ponentis, audito etiam R. P. D. Angelo Mariani, Fidei Promotore generali, omnibus accurate discussis et perpensis, rescribere rati sunt: *Affirmative, seu sententiam esse confirmandam.* Die 15 martii 1921.

Quibus omnibus Sanctissimo Domino nostro Benedicto Papae XV per subscriptum Sacrae Rituum Congregationis Secretarium relatis, Sanctitas Sua rescriptum eiusdem Sacrae Congregationis ratum habuit et confirmavit, die 20, eisdem mense et anno.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

II

DUBLINEN. seu ACHADEN.

BEATIFICATIONIS ET CANONIZATIONIS SERVAE DEI MARIAE AIKENHEAD FUNDATRICIS INSTITUTI SORORUM A CARITATE IN HIBERNIA.

Nobilis haec causa orietur tanquam aurora et auspicium illius regni iustitiae et pacis, quod, in humana societate longe lateque perturbatum, nonnisi in Christo recte et ordine instaurari potest, ipsius lege servata qui dixit discipulis suis: « Mandatum novum do vobis: Ut diligatis invi- « cem, sicut dilexi vos, ut et vos diligatis invicem. In hoc cognoscent « omnes, quia discipuli mei estis, si dilectionem habueritis ad invicem » (Ioan., XIII, 34-35). « Nec dubitare debemus - ut ait sanctus Leo Papa - « hanc vocem non solum ad discipulos Christi, sed ad cunctos fideles « totamque Ecclesiam pertinere, quae salutare suum in his qui aderant, « universaliter audiebat » (*Sermo 9 de Quadragesima*). Memorati vero regni christianam instaurationem aliquantum fovere ac exorare videtur mulier, huius causae subiectum, quae, evangelica doctrina et caritate lucens et ardens, per se perque Institutum Sororum caritatis a se fundatum, religioni et patriae egregiam navavit ac navat operam. Corcagii, vulgo *Cork*, in urbe Hiberniae, die 19 ianuarii, anno 1787, ex mixtis nuptiis coniugum Davidis Aikenhead, natione Scoti, religione anglicani, et Mariae, gentis Stackpole, fidem catholicam profitentis, nata est infantula cui nomen Maria. Haec mox piae nutrici Mariae Rorke tradita, huius cura, in apposito sacello et ritu catholico, sacro abluta est lavacro. Licet pater, ex pacto imposito nuptiisque adiecto, filios suos iuxta religionem anglicanam instrui atque educari voluisset, severe vetito quolibet ad sacra catholica eorum accessu, tamen Maria, succrescens apud nutricem usque ad sextum aetatis annum, catholicis imbuebatur Fidei mysteriis morumque praeceptis. Quam institutionem, ut in posterum prosequeretur, cum domum redire debuit, eandem nutrix comitata est; atque in assumpto munere pias foeminas, nempe puellae avam et cohabitantem amitam O'Gorman habuit adiutrices. Quapropter Maria ecclesiam frequentare, verbum Dei audire, incruento sacrificio Missae aliisque sacris ritibus ac supplicationibus adesse potuit. A catholica

fide palam profitenda puellam vehementer deterrebat patris dilectissimi amor et reverentia; qui, haeresi firmiter addictus, eidem filiam adversari minime patiebatur. Inde puellae acerba interior luctatio, quam nihilominus, Deo iuvante, felici successu superavit Maria, tum audito Evangelio super diversa sorte divitis Epulonis et pauperis Lazari, tum ex libris catholicis ab amita acceptis et avide lectis, tum a magistris et sacerdotibus eam de vera religione docentibus, tum demum e ritibus et caeremoniis, quibus intererat, sacrosancti Missae sacrificii. Hisce omnibus intime perculsa, paternis erroribus abiuratis, fidem et religionem catholicam, apostolicam, romanam, de qua scriptum est: « Ubi Petrus, ibi Ecclesia », constanter sequi usque ad obitum statuit ac deliberavit, eamque solemni ritu professa est, die 6 iunii anni 1802, coram idoneis probatisque viris testimonium ferentibus. Die 29 iunii eiusdem anni ad sacram synaxim accessit, et die 2 iulii a Rmo D. Francisco Moylan Episcopo Corcagiensi sacro chrismate confirmata fuit. Anno superiori David pater eius, uxoris pietatis exemplis permotus, eiusdemque conquerentis afflictionibus, eo quod se videret divisam fore a dilecto coniuge separatione perpetua ob diversam religionem, divina opitulante gratia et morte appropinquante, sacerdotem catholicum acciri iusserat, a quo de vera Christi fide ac lege convenienter instructus, haeresi rite abiurata sanctisque sacramentis recreatus, in obedientia Sedis Apostolicae, in amplexu matris Ecclesiae et in osculo Domini quieverat in pace. Inde apparuit Mariae industria, pietas, diligentia et fratrum natu minorum cura, assidua oratio ac meditatio, quotidiana rosarii mariani recitatio atque ad sacram synaxim frequentia. In pauperibus autem sublevandis eius caritas eluxit: sibi enim adscitis in socias piis feminis, domina Caecilia Lynch et postea divite et nobili matrona Anna Maria O'Brien, per quadriennium, ab anno 1808 ad annum 1812, Dublini et Corcagii, una cum illis domus et nosocomia aegrotantium atque hospitia puellarum et orphanorum perlustrabat atque cibos, vestes, medicinas aliaque subsidia et solatia suppeditabat in salutem corporis et animae, sub moderatoribus Rmo D. Francisco Moylan Episcopo Corcagiensi, Rmo D. Florentio Mac Carthy, eiusdem coadiutore et Rmo D. Daniele Murray, postea Dublinensi archiepiscopo; quos etiam adhibuit consiliarios et duces in paranda via Domini ad vitam et perfectionem religiosam amplectendam. Anno 1810 Dei Famula, Clarissarum sanctimonialium in sacello, adstitit religiosae professioni dominae Caeciliae Lynch. Tunc praelaudatus Rmus Daniel Murray mentem suam aperuit de domo Dublini instituenda religiosarum a caritate atque, accedente consona sententia R. D. Patricii Everard, col-

legio urbis *Maynooth* praepositi, postea Cassiliensis archiepiscopi, Maria, horum consiliis plenissime adhaerens, adiuncta sibi socia Alicia Walsh, ambae Eboracum petierunt, ut ad religiosam vitam in domo sodalitatis Virginum Anglicarum illic florente instituerentur. Per triennium, sub directione tyronum magistrae et praepositae, regulas religiosae familiae laudabili diligentia et fervore observarunt. Interim Famula Dei, caelesti ope implorata, novae sodalitatis condendae appositisque regulis muniendae, curam et operam primo suscepit. In Hiberniam reversae ipsa Maria Aikenhead et eius socia Alicia Walsh, tria religiosa vota paupertatis, castitatis et obedientiae prius ad annum, die 1 septembris anni 1815, dein anno sequenti, die 9 decembris, in perpetuum ediderunt coram Rmo D. Daniele Murray, qui a Sancta Sede rescriptum ad hoc impetraverat, simul indito nascenti sodalitati nomine: « Sororum Hibernensium a caritate ». Regulis deinde plurium institutorum iam approbatorum examinatis, ac tanquam minus fini sibi proposito convenientibus reiectis, quod diu frustra quaesivit, anno 1821 invenit in iis regulis quas R. P. Robertus Salingerus S. I. opere triennali miraque prudentia ex eiusdem Societatis Constitutionibus elaboraverat. Has enim regulas, utpote formam illam quam perfectissime exprimentes, quam ipsa iampridem mente conceperat, Famula Dei enixe Sororibus ac filiabus suis commendavit observandas. Prima eiusdem sodalitatis domus, suadente ipso Rmo D. Daniele Murray, Dublini, in via dicta North William Street est constituta cum asylo puellarum periclitantium, Dei Famula praeside. Exinde, auctis in sustentationem Sororum et pauperum subsidiis, plures domus, nosocomia atque hospitia Sororum curis commissa sunt in urbibus ac locis tum insulae Hiberniae tum proximae Angliae. In his infirmi, orphani, pueri atque puellae eximiam Sororum experti sunt utilitatem et caritatem, praeeunte ipsarum moderatrice Dei Famula, quae prudentia, fortitudine et suavitate, nonnulla humanae invidiae et malitiae obstacula invicte superavit. Totis enim viribus adlaboravit, ut Sororum ac domorum necessitatibus, iuribus ac bonis tam temporalibus quam spiritualibus, prospiceret, sive per praesentiam sive per epistolam agens cum magistratibus, cum sacrorum Antistitibus, cum ipsis consodalibus domorum praepositis. Gravi et chronico morbo usque ab anno 1831 correpta, in cubiculo, in lecto, in subsellio (ut plurimum) quiescere coacta, quantum potuit, optima mater filias suas earumque officia et ad virtutem progressus, affectu et opere constanter prosequuta est. Inter aerumnas et afflictationes, Maria Aikenhead grata consolatione et laetitia fuit recreata per decreta, quibus Summus Pontifex Gregorius XVI fel. rec. anno 1833 regulas Instituti definitive probavit,

atque anno 1836 benigne concessit ac statuit, ut simplicia Sororum vota vim obtinerent perpetuam. Tandem, virtutibus clara et peculiari devotione in Iesum Christum Crucifixum atque in Deiparam Virginem Mariam fervens, diuturno morbo ingravescente, omnibus decedentium Ecclesiae sacramentis roborata, inter Sorores et filias sibi carissimas piissime obiit die 22 iulii anno 1858, aetatis septuagesimo secundo, religionis quadragesimo sexto, regiminis quadragesimo tertio. Postera die, De Famulae corpus e domo Sororum ad templum in *Donnybrook* delatum est; atque exsequiis solemniter persolutis, in crypta coemeterii conditum quiescit, marmorea inscriptione apposita sepulcro, in memoriam et laudem defunctae. Sacra funebria Mariae Aikenhead a testibus oculatis aequiparata fuerunt, ob solemnitatem et concursum populi, illis celeberrimis Danielis O'Connell: ambo sic honorati quia filii, amici et benefactores Hiberniae! - Interim fama sanctitatis vitae, virtutum et miraculorum in genere, in vita et post obitum Servae Dei diffusa per Hiberniam, Angliam, Australiam aliasque regiones, adeo in dies usque in praesens increvit, ut Processus Informativi ordinaria auctoritate super ea confecti sint et Romam ad sacram Rituum Congregationem transmissi. Quum vero, iuris ordine servato, revisis etiam scriptis Servae Dei, nihil obstet quominus ad ulteriora procedi valeat et omnia in promptu sint, instante Rmo Dño Hugone Descuffi, e pontificii sacelli capellanis, causae postulatore, qui in hoc munere nuper suffectus est R. P. D. Alfonso Carinci, Patriarchalis Basilicae Liberianae Canonico et S. R. C. Protonotario Apostolico de numero participantium, attentis litteris postulatoriis quorundam S. R. E. Cardinalium ac plurium Archiepiscoporum et Episcoporum Hiberniae, Angliae, Americae Septentrionalis et Centralis, Asiae et Africae, aliorumque virorum ecclesiastica vel civili dignitate praestantium, infrascriptus Cardinalis Antonius Vico, Episcopus Portuensis et S. Rufinae, huius causae Ponens seu Relator, in Ordinariis sacrorum Rituum Congregationis comitiis subsignata die ad Vaticanas aedes coactis, sequens dubium discutiendum proposuit: *An signanda sit Commissio introductionis causae in casu et ad effectum de quo agitur?* Et Emi ac Rmi Patres, post relationem eiusdem Cardinalis Ponentis, audito voce et scripto R. P. D. Angelo Mariani, Fidei promotore generali, omnibus sedulo discussis et perpensis, rescribendum censuerunt: *Signandam esse Commissionem introductionis causae, si Sanctissimo placuerit.* Die 15 martii 1921.

Facta postmodum de his Sanctissimo Domino nostro Benedicto Papae XV per subscriptum Sacrae Rituum Congregationis Secretarium relatione, Sanctitas Sua rescriptum eiusdem Sacri Consilii ratum habens,

propria manu signare dignata est Commissionem introductionis causae Servae Dei Mariae Aikenhead, Fundatricis Instituti Sororum a caritate in Hibernia, die 20, eisdem mense et anno.

✠ A. Card. Vico, Ep. Portuen. et S. Rufinae,
S. R. C. Praefectus.

L. ✠ S.

Alexander Verde, *Secretarius.*

SACRA CONGREGATIO PRO ECCLESIA ORIENTALI

NOMINATIO

Brevi apostolico nominatus est:

5 aprilis 1921. — *Vicarius apostolicus Trichurensis* R. D. Franciscus Vazhapilly.

ACTA TRIBUNALIUM

SACRA POENITENTIARIA APOSTOLICA

DUBIUM

CIRCA FACULTATEM ABSOLVENDI CENSURAS RESERVATAS IUXTA TENOREM BULLAE CRUCIATAE PRO LUSITANIA.

Episcopus Egitaniensis sequens dubium proposuit:

« Vi Bullae Cruciatae, die 31 decembris 1914 nationi Lusitanae con-
« cessae, indulgetur " ut omnes absolvi in foro conscientiae possint a
« quovis confessario a peccatis et censuris quibuscumque et quocum-
« que modo *etiam speciali* reservatis a iure vel ab homine, ita ut sic
« absoluti non teneantur deinde recurrere ad alium quemcumque supe-
« riorem. „

« Quaeritur utrum tale indultum, post promulgationem Codicis Iuris
« Canonici, facultatem faciat absolvendi etiam a censuris *specialissimo*
« *modo* Sedi Apostolicae reservatis? »

Sacra Poenitentiaria, re mature perpensa, respondendum censuit:

Ad dubium prout proponitur, negative; posse tamen etiam in hisce casibus absolutionem, ceteris paribus, peti atque impertiri vi et ad praescriptum can. 2254.

Quam responsionem ab infrascripto Cardinali Poenitentiario Maiore in audientia diei 15 aprilis 1921 Sanctissimo Domino Nostro Benedicto divina Providentia Papae XV relatam, Sanctitas Sua approbare dignata est.

Datum Romae, in Sacra Poenitentiaria, die 21 mensis aprilis 1921.

O. Card. Giorgi, *Poenitentiarius Maior.*

L. ✠ S.

F. Borgongini Duca, *Secretarius.*

SACRA ROMANA ROTA

Citatio edictalis

BOGOTEN.

NULLITATIS MATRIMONII (SUAREZ-EDMUNDSON)

Die 5 aprilis 1921

Cum constet Dñum Georgium Edmundson, in hac causa conventum, reperiri non posse, per praesens edictum eundem citamus ad comparendum die septima iulii 1921, hora decima, in sede Tribunalis S. R. Rotae (Roma, Palazzo Dataria) coram Nobis ad depositionem faciendam iuxta interrogatoria eidem proponenda in causa nullitatis matrimonii a D. Iosepha Suarez introducta apud H. S. T.

Quod nisi compareat die et hora designatis, contumax habebitur et in causa hac, eo absente, procedetur ad ulteriora.

Ordinarii locorum, parochi, sacerdotes et fideles quicumque notitiam habentes de domicilio aut commorationis loco Domini praefati, curare debent, si et quatenus fieri possit, ut de hac edictali citatione pars conventa moneatur.

Franciscus Solieri, *Ponens.*

Ex Cancellaria Tribunalis S. R. Rotae, die 13 aprilis 1921.

T. Tani, *Notarius.*

Traduction.

TRIBUNAL DE LA SACRÉE ROTE ROMAINE

Citation par édit

BOGOTEN.

NULLITATIS MATRIMONII (SUAREZ-EDMUNDSON)

Le 5 avril 1921

Puisqu'il conste que Monsieur George Edmundson défendeur en cette cause, ne peut être trouvé, Nous citons, par le présent édit, le même défendeur à comparaître par propre personne devant Nous, au siège du Tribunal de la S. Rote Romaine (Roma, Palazzo della Dataria, Via della Dataria, num. 94) le 7 juillet 1921, à 10 heures du matin, pour faire sa déposition sur les questions qui lui seront posées dans la cause en nullité de mariage, introduite par Mad. Josephine Suarez.

Si Mr Edmundson ne paraîtra pas le jour et à l'heure indiqués, on le considérera comme contumace, et on poursuivra le procès en son absence.

Les Ordinaires des lieux, et les fidèles, ayant connaissance du domicile ou de la residence du dit défendeur, doivent, dans la mesure du possible, l'avertir de la présente citation.

François Solieri, *Ponent.*

Donné à Rome, le 13 avril 1921.

T. Tani, *Notaire.*

DIARIUM ROMANAE CURIAE

S. CONGREGAZIONE DEI RITI

Martedì 5 aprile 1921, nel Palazzo Apostolico Vaticano, con l'intervento degli Emi e Revmi Signori Cardinali e col voto dei Rmi Prelati e dei Consultori teologi componenti la Sacra Congregazione dei Riti, si è tenuta la Congregazione *Preparatoria* per discutere sopra l'eroismo delle virtù esercitate dal Ven. Servo di Dio Francesco da Camporosso, laico professo dell'Ordine dei Frati Minori Cappuccini.

Martedì 26 aprile 1921, nel Palazzo Apostolico Vaticano, dinanzi all'augusta presenza del S. Padre, si è tenuta la Congregazione *Generale* dei Sacri Riti, nella quale gli Emi e Rmi Signori Cardinali, i Rmi Prelati ed i Consultori teologi, componenti la medesima, hanno discusso e dato il loro voto sul dubbio intorno all'eroismo delle virtù esercitate dalla Ven. Serva di Dio Maria Michela del Santissimo Sacramento, Fondatrice dell'Istituto delle Ancelle del SSmo Sacramento e della Carità, di Valencia.

S. CONGREGAZIONE « PRO ECCLESIA ORIENTALI »

AVVISO DI CONCORSO

È aperto presso la S. C. pro Ecclesia Orientali il concorso per la provvista di un ufficio di minutante.

I sacerdoti che desiderassero prendervi parte dovranno esibire alla Segreteria della medesima S. C., entro un mese dalla data del presente avviso, la domanda corredata delle opportune generalità e del « nulla osta » del rispettivo Ordinario.

È richiesta per l'ammissione al detto concorso la laurea in S. Teologia e in Diritto Canonico.

È poi in facoltà dei concorrenti presentare quei titoli che possono comprovare la loro capacità all'ufficio in parola.

A suo tempo verranno stabiliti i giorni in cui avrà luogo il concorso.

A titolo d'informazione per i sacerdoti che volessero concorrere, si avverte:

1) che il concorso consisterà in due prove scritte, delle quali una in lingua latina, l'altra in italiano;

2) che i temi verseranno specialmente sulla Teologia Morale e sul Diritto Canonico;

3) che si terrà in particolare considerazione la conoscenza delle lingue estere;

4) che i concorrenti non dovranno eccedere l'età di 35 anni compiuti.

Roma, dalla S. C. pro Ecclesia Orientali, 18 aprile 1921.

SEGRETERIA DI STATO

NOMINE

Con Biglietti della Segreteria di Stato, il Santo Padre si è degnato di nominare:

8 aprile 1921. L'Emo sig. Card. Teodoro Valfré di Bonzo, *Membro della Sacra Congregazione dei Riti.*

12 » » Mons. Francesco Morano, *Prelato Referendario del Supremo Tribunale della Segnatura Apostolica.*

13 » » L'Emo sig. Card. Guglielmo Van Rossum, *Protettore dell'Opera del Santuario di Patrasso.*

15 » » L'Emo sig. Card. Oreste Giorgi, *Protettore della Congregazione delle Suore della Natività di Nostra Signora del Terz'Ordine Regolare di S. Francesco, di Barcellona.*

21 » » L'Emo sig. Card. Augusto Silj, *Protettore delle Suore delle Pie Operaie Concezioniste, di Ascoli Piceno.*

27 » » Mons. Giovanni Battista M. Menghini, Maestro delle Cerimonie Pontificie; il Rmo P. Arturo Vermeersch, della Compagnia di Gesù; il Rev. D. Andrea Jullien, della Procura di S. Sulpizio, *Consultori della Sacra Congregazione del Concilio.*

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di nominare:

Assistenti al Soglio Pontificio:

19 aprile 1921. Mons. Emanuele Giulio M. Marbeau, vescovo di Meaux.
» » » Mons. Patrizio Foley, vescovo di Kildare e Leighlin.

Protonotari apostolici ad instar participantium:

4 aprile 1921. Mons. Andrea Casati, dell'archidiocesi di Ravenna.
11 » » Mons. Luigi Talamoni, dell'archidiocesi di Milano.

Prelati Domestici di S. S.:

8 marzo 1921. Mons. Adamo Pasini, della diocesi di Forlì.
9 » » Mons. Daniele A. Brady, della diocesi di Mobile.
16 » » Mons. Antonio Antonelli, dell'archidiocesi di Amalfi.
17 » » Mons. Giovanni Nash, dell'archidiocesi di Filadelfia.
» » » Mons. Michele O' Donovan, della medesima archidiocesi.
» » » Mons. Giacomo Mullin, della medesima archidiocesi.
» » » Mons. Fenton Fitzpatrick, della medesima archidiocesi.
» » » Mons. Mariano Kopytkiewicz, della medesima archidiocesi.
» » » Mons. Guglielmo Mc Garvey, della medesima archidiocesi.
» » » Mons. Michele Rafferty, della medesima archidiocesi.
30 » » Mons. Giovanni M. Martin, dell'archidiocesi di Rennes.
» » » Mons. Pietro M. Sourdin, della medesima archidiocesi.
4 aprile » Mons. Alessandro Lupi, di Roma.
» » » Mons. Guglielmo Foley, dell'archidiocesi di Halifax.
» » » Mons. Alessandro Solari, canonico Liberiano.
13 » » Mons. Sigismondo Swider, della diocesi di Newark.
» » » Mons. Andrea M. Egan, della medesima diocesi.
» » » Mons. Francesco P. Mc Hugh, della medesima diocesi.
» » » Mons. Giovanni A. Duffy, della medesima diocesi.
14 » » Mons. Giuseppe Herbener, della diocesi di Fulda.
19 » » Mons. Alessandro Mancini, della diocesi di Macerata e Tolentino.
20 » » Mons. Giuseppe Neri, di Roma.
22 » » Mons. Agostino Collingwood, della diocesi di Leeds.

ONORIFICENZE

Con Brevi Apostolici il Santo Padre si è degnato di conferire le seguenti onorificenze:

La Gran Croce dell'Ordine Piano:

3 aprile 1921. Al sig. Emilio Reuter, presidente del Governo del Lussemburgo.

La Commenda con Placca dell'Ordine Piano:

3 aprile 1921. Al sig. Augusto Lisch, direttore generale della Giustizia e dei Lavori Pubblici nel Lussemburgo.

8 » » Al sig. conte Carlo De Germiny, dell'archidiocesi di Parigi.

Il Cavalierato dell'Ordine Piano:

30 marzo 1921. Al sig. Alfonso N. Bourget, della diocesi di Fall-River.

5 aprile » Al sig. Elia Sacazan, della diocesi Melchita di Tiro.

8 » » Al sig. Carlo Erix, dell'archidiocesi di Malines.

La Gran Croce dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

8 aprile 1921. Al sig. barone Gastone Van de Werve et de Schilde, dell'archidiocesi di Malines.

12 » » Al sig. barone Enrico Delvaux de Fenffe, della diocesi di Liegi.

La Gran Croce dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe militare:

3 aprile 1921. Al sig. Gianfrancesco Colnet D'Huart, maresciallo di Corte nel Lussemburgo.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

22 febbraio 1921. Al sig. ing. Dionisio Velasco y Castilla, dell'archidiocesi di Avana.

15 marzo » Al sig. conte Emiliano Avogadro di Collobiano e Della Motta, della diocesi di Biella.

29 » » Al sig. Giovanni Francesco Simeone Dugal, dell'archidiocesi di Québec.

31 » » Al sig. cav. Giuseppe Alessandri, di Roma.

1 aprile » Al sig. Giuseppe Mercier, dell'archidiocesi di Québec.

» » » Al sig. Beniamino I. Bennet, della medesima archidiocesi.

2 » » Al sig. Adolfo Seelisch, dell'archidiocesi di Colonia.

5 » » Al sig. dott. Alfredo Eid, della diocesi melchita di Tiro.

La Commenda dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe militare:

3 aprile 1921. Al sig. capitano Emilio Speller, aiutante di campo della Corte del Lussemburgo.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe civile:

1 aprile 1921. Al sig. Giuseppe Narciso Miller, dell'archidiocesi di Québec.
» » » Al sig. Carlo Achille Langlois, della medesima archidiocesi.
» » » Al sig. Giuseppe Napoleone Gastonquai, della medesima archidiocesi.
8 » » Al sig. Francesco Giuseppe Ludovico M. van Waesberghe, della diocesi di Breda.
15 » » Al sig. Pietro Van der Putt, della diocesi di Bois-le-Duc.
16 » » Al sig. Gaspare Enrico Vroom, dell'archidiocesi di Utrecht.
» » » Al sig. Pietro Sweens, della diocesi di Bois-le-Duc.
» » » Al sig. Ludovico Giovanni Giuseppe Foissin, dell'archidiocesi di Algeri.
21 » » Al sig. Giuseppe Travaglio, della diocesi di Fossano.
» » » Al sig. Pietro Domenico Chiappella, della medesima diocesi.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Gregorio Magno, classe militare:

3 aprile 1921. Al sig. tenente Edmondo Miller, aiutante di campo della Corte di Lussemburgo.

La Commenda dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

2 aprile 1921. Al sig. Giuseppe Napolitano, dell'archidiocesi di Napoli.
8 » » Al sig. Secondo Dutari Rodriguez, della diocesi di Cordoba nella Republica Argentina.
18 » » Al sig. Iad Allah Iacir, di Betlemme.

Il Cavalierato dell'Ordine di S. Silvestro Papa:

10 aprile 1921. Al sig. Giuseppe Malipiero, della diocesi di Padova.
16 » » Al sig. avv. Paolo Lancellotti, di Roma.

MAGGIORDOMATO DI SUA SANTITÀ

NOMINE

Con Biglietti di S. E. Rma Mons. Maggiordomo, il Santo Padre si è degnato di nominare:

Camerieri Segreti soprannumerari di S S.:

1 aprile 1921. Mons. Sante Peviani, della diocesi di Lodi.
5 » » Mons. Raffaele Baralli dell'archidiocesi di Lucca.
6 » » Mons. Francesco Cancio, della diocesi di Portalegre (Portogallo).
» » » Mons. Francesco Arturo Corvalho (Indie Orientali).
» » » Mons. Giuseppe Debevec, della diocesi di Lubiana.
» » » Mons. Giuseppe Dostal, della medesima diocesi.
11 » » Mons. Nicodemo Cento, della diocesi di Gerace.
» » » Mons. Liberato Tosti, di Roma.
12 » » Mons. Carlo Alessandro Leimbach, della diocesi di Fulda.
» » » Mons. Emilio Festädt, della medesima diocesi.
» » » Mons. Emilio Atzert, della medesima diocesi.
» » » Mons. Vittorio Thielemann, della medesima diocesi.
» » » Mons. Giuseppe Grivetti, di Roma.
13 » » Mons. Vittorio Belleno, dell'archidiocesi di Genova.
19 » » Mons. Emmanuele Carrera Sanabria, dell'archidiocesi di Siviglia.

Camerieri Segreti di Spada e Cappa soprannumerari di S. S.:

1 aprile 1921. Il sig. Alfredo de' conti Lazzarini, della dioc. di Macerata.
11 » » Il sig. Adolfo Wesmael, della diocesi di Namur.
19 » » Il sig. marchese Giovanni Siciliano di Rende, (Roma).

Camerieri d'onore in abito paonazzo di S. S.:

21 febbraio 1921. Mons. Jodocus Verdurmen, della diocesi di Breda.
5 aprile » Mons. Emanuele Emiliano Dupraz (Svizzera).
6 » » Mons. A. Iohn, dell'archidiocesi di Madras (Indie Orientali).
9 » » Mons. Augusto Ranieri, della diocesi di Porto e S. Rufina.
19 » » Mons. Fourier Bonnard, (Roma).

Camerieri d'onore extra Urbem *di S. S.:*

12 novembre 1920. Mons. Giovanni Simatović, dell'archidiocesi di Zagabria.
11 aprile 1921. Mons. Pio Bianco, della diocesi di Lecce.

Cappellani Segreti d'onore di S. S.:

4 aprile 1921. Mons. Giuseppe Franzoni, della diocesi di Caserta.
6 » » Mons. Francesco Cersosimo, dell'archidiocesi di Conza e Campagna.

Cappellano d'onore extra Urbem *di S. S:*

11 aprile 1921. Mons. Vincenzo Riezzo, della diocesi di Lecce.

NECROLOGIO

8 aprile 1921. Mons. Pietro Berruti, vescovo di Vigevano.
» » » Mons. Guglielmo Giuseppe Walsh, arcivescovo di Dublino.
16 » » Mons. Giorgio Enrico Kirstein, vescovo di Magonza.
17 » » Mons. Willibrordo Benzler, arcivescovo tit. di Attalia.
23 » » Mons. Enrico Gabriels, vescovo di Ogdensburg.